

Jager en prooi

I.

“Ik verhoog met vijfhonderd!” Gumi wist dat hij niet een perfecte hand had, maar hij was nog niet zover om deze pot op te geven. Hij had immers het mentale voordeel dat hij *chipleader* was en bovendien zat hij op de laatste hand.

Het knulletje in de hoodie tegenover hem spiedde heel even vanachter zijn donkere zonnebril in zijn kaarten, maar die waren toch ècht niet anders geworden dan net. Hij had niets, dat voelde, nee: dat wist Gumi al lang. Toch *callde* de jongen: hij ging dus mee. *Dom, jongetje, héél dom!* Zeker met dat armzalige stapeltje fiches van hem!

Gumi was goed genoeg getraind in het spel om niets te laten blijken van wat hij dacht en verlegde beheerst zijn aandacht naar de andere speler die nog in het spel was, een oude hippie in een Hawaii-shirt. Die schoof eveneens zo nonchalant mogelijk een stapel fiches naar voren ter waarde van 500 dollar. Gumi wist dat hij nog wèl beducht voor hem moest zijn: de man oogde heel zelfverzekerd en niet voor niets: hij had een onaffe lage straat en had veel mogelijke *outs*.

Gumi veroorloofde zich om een moment om zich heen te kijken. Het was ongemerkt drukker geworden in het casino: zo te zien verdrongen de mensen zich om alle tafels en ook rondom zijn pokertafel verzamelden zich steeds meer toeschouwers. De kakofonie van geluid die deze drukte met zich meebracht, drong echter nauwelijks tot hem door: hij kwam zo vaak op dit soort plekken, dat hij heel bedreven was geworden in het wegfilteren van alle ruis.

“The *turn!*” De dealer draaide geroutineerd de vierde kaart open. Een koning, waarvan Gumi er al twee in de hand had: een hoge *three-of-a-kind* dus. Het begon er snel beter uit te zien! Het knulletje bekeek nog maar eens zijn waardeloze hand en *checkte*, hij deed even niets. Logisch. De oldtimer deed met alleen een tikkende vinger hetzelfde. Alweer logisch; die koning deed niets voor zijn onaffe straat.

“Ik zet ...” *Duizend*, wilde Gumi zeggen, maar hij viel stil omdat hij opeens iets heel naars voelde. Iets dat hij had gehoopt nooit meer te voelen, want hij kende het maar al te goed: het gevoel dat er een ‘Ander’ nabij was. En het gevoel werd snel sterker!

“Wat zei u, meneer?”, vroeg de dealer bezorgd.

“D-duizend”, bracht Gumi met moeite uit en hij schoof werktuiglijk een *plaque*, een groot rechthoekig fiche, naar voren, terwijl hij schichtig om zich heen keek. *Shit, hij is in deze speelzaal, en hij komt op me toe! Maar waar is hij? En wie is hij?* Koortsachtig overwoog Gumi wat hij moest doen; het op een lopen zetten misschien? Maar dan dit gewonnen spel achterlaten? Nee, dat kon niet! Bovendien; een Ander zou hem toch niet hier aanvallen? In dit casino vol met mensen?

Hij schrok op uit zijn gedachten toen hij merkte dat er tegen hem werd gepraat.

“Wat?”

“Meneer, u bent overboden door uw tegenstander en die is *all-in* gegaan, gaat u mee?” Het was de dealer die tegen hem sprak.

“Wa-wat?”, haperde Gumi terwijl zijn ogen over de tafel schoten. De arme jongeman had zijn hele resterende stapel fiches naar voren geschoven: hij was rijp voor de genadeslag! Tevreden zag Gumi dat de oude hippie zijn kaarten al had neergegooid en was *gefold!*

“*Call!*”, zei hij snel en hij probeerde zich te herpakken. Maar nog steeds werd dat dreigende gevoel erger. Die Ander moest nu heel dichtbij zijn, vlakbij zelfs! Paniekerig keek Gumi om zich heen en zelfs achter zich, bang om uit het niets een ijzige hand op zijn schouder te voelen; maar tóen merkte hij hem opeens op. Geen twijfel! Het was een grote man wiens belangrijkste kenmerk zijn glanzende kale kop was. Hij kon alles zijn

tussen de ongeveer veertig en zestig jaar oud. Was dit de illustere Radillo, waar hij al voor gewaarschuwd was? Hij liep op een paar meter langs de tafel en keek secondenlang Gumi strak in de ogen aan. Zoals een jager zijn prooi beschouwt. Alles in Gumi schreeuwde om op te springen en weg te rennen, maar toch bleef hij als versteend zitten.

En toen was het moment voorbij. Radillo, hij moést het wel zijn, verbrak het oogcontact en een moment later verdween hij al weer in de drukte van de speelzaal.

”Meneer, gaat het wel?”, klonk de stem van de dealer, “Het lijkt wel of u spoken zag.”

Gumi schudde zijn hoofd en probeerde weer bij zinnen te komen. De man had hem gewoon uitgedaagd: “Weet dat ik er ben en dat ik je kom halen!”: dàt had hij bedoeld! Gumi voelde een koude rilling door zijn lijf trekken en besepte dat hij in grote problemen was: hij moest hier weg, metéén!

“Hij speelt gewoon een spelletje, de klootzak”, siste de jongeman met zijn zonnebril die zijn geduld opeens kwijt leek te zijn.

“Sorry?”, bracht Gumi uit.

“Het is *showdown*, schat”, zei de corpulente dame naast hem, terwijl ze amicaal een hand op zijn onderarm legde. Gumi keek haar verstoord aan en trok zijn arm weg. De *river*, de laatste kaart, lag al lang geopend op tafel. Een boer, maar hij had geen idee meer wat dat voor hem betekende. Dit verwarde Gumi; hij liet zichzelf nooit zo afleiden van het spel! Maar nu er toch niet meer geboden kon worden, was er weinig meer te doen dan zijn hand te tonen. Krachteloos liet hij zijn kaarten *face up* op tafel vallen.

Drie koningen, nog steeds. Het was voldoende tegen de twee paar die de jongeman toch nog had weten te produceren.

“Klootzak”, siste de jongeman en hij sprong op en verliet met grote stappen de tafel.

“Inwisselen graag”, zei Gumi tegen de dealer, die was begonnen zijn speelwinst op een hoop te vege. Die knikte, telde snel zijn fiches uit en gaf hem een klein stapeltje terug met vooral plaques, de grote ‘coupires’. Gumi schoof alle gewone fiches terug richting de dealer. Het was een fooi van een paar honderd dollar, èrg fors voor zijn doen, maar op dit moment kon hem dat even niet zoveel uitmaken.

“Dank u wel, meneer!”

Gumi reageerde niet, stond snel op, schoof de plaques in zijn jaszak en verliet de tafel. Hij werkte zich tussen de aanwezigen door richting de uitgang van de speelzaal. Eerst maken dat hij weg kwam!

Een zwarte man die zich vlak bij de uitgang ophield, volgde zijn gangen aandachtig en Gumi kreeg spontaan kippenvel op zijn armen; hij werd door meer mensen in de gaten gehouden! Hij liep gehaast verder richting de centrale foyer van het hotel waar dit casino bij hoorde; daar was immers ook de centrale uitgang. Hij botste tegen een paar mensen op en vloekte. Toen hij omkeek zag hij de zwarte man opnieuw op maar tien meter achter hem.

“Godverdomme, *Fuck-a-fuck!*”, vloekte Gumi en hij overwoog hulp te vragen bij omstanders of om de politie te waarschuwen. Maar hij verwierp het idee meteen weer en zette nu bijna rennend koers richting de draaideuren. Een man met opmerkelijk witte huid en een bijna even wit haar, leek hem daar ook al opgewacht te hebben en volgde prompt zijn voorbeeld.

De grote draaideuren spuugden hem uit het in het drukke straatleven van The Strip, dé centrale verkeersader van Las Vegas. Ook hier was het druk. Gumi wist dat hij geen tijd mocht verliezen en voegde zich vlot in de voort schuifelende menigte. Hij spiedde om zich heen. Zou hij een taxi kunnen proberen aan te houden? Hij keek nogmaals achter zich en tot zijn schrik bevonden de zwarte èn de witte man, als de twee helften van een Yin en Yang symbool, zich opeens nog maar een handvol meter achter hem! Gumi spoedde zich naar de rand van het trottoir en begon wanhopig te wuiven naar een taxi. Maar op dat moment zwenkte er net een grijze SUV naar de kant van de weg. Het voertuig was nog niet gestopt, toen een schuifdeur al open schoof en er een kortgeknipte man uit sprong in een pseudo-militaire outfit.

“Stap in en maak geen scène!”, gebod hij kortaf.

“*Fuck no!*”, bracht Gumi uit, maar toen hij zich omdraaide stonden Yin en Yang al voor zijn neus. Hij probeerde één stap de andere kant op te zetten, maar botste meteen tegen iemand anders aan: een forse kerel

in overall. Die was daar niet van gediend: “Kijk eens uit waar je loopt, idioot!”

Nog iemand binnen het complot? Gumi draaide zich om en werd bij een arm vastgepakt door de pseudo-militair. Hij probeerde wanhopig binnen te dringen bij hem. Niet succesvol, zoals hij al bang was. Die kale man, Radillo, had hem grondig geconditioneerd, natuurlijk. Yin en Yang zouden niet anders zijn. Gumi trok zich los en wist nog één keer een blik te werpen op de man in overall. Heel kort, maar het was genoeg: hij was al binnen. Gumi probeerde zich niet te laten afleiden door de stortvloed van informatie die op hem af kwam; dat de man Nate Jackson heette en bij de onderhoudsdienst van The Venetian werkte, bijvoorbeeld. Maar hij zocht meteen de plek waar hij moest zijn.

Gumi werd intussen ook al de SUV in gesleurd, maar hij stribbelde wanhopig tegen en zag toen eindelijk uit een ooghoek hoe Jackson volledige onverwacht uithaalde naar de zwarte kerel. Een rechtse hoek die er mocht wezen: hij ging neer als een zak aardappelen. De albino-man kreeg niet eens de tijd iets onder zijn jasje vandaan te halen, voor ook hij werd neergeslagen. Het opzetje had gewerkt, bedacht Gumi zich!

“Hé”, riep de militaire kerel tegen Jackson en Gumi wachtte het moment af dat die naar zijn wapen greep, voor hij zich met al zijn macht los wrong. Het lukte en hij glipte meteen zo snel hij kon achter een geparkeerde auto langs, sprong weer het trottoir op en probeerde zo snel mogelijk op te gaan in de massa. Het leek gelukt te zijn, want hij zag nog niet dat iemand hem achtervolgde. Wel hoorde hij een pistoolschot, maar hij had geen enkele aandrang om te bekijken wat daarvan de toedracht was. Een kleine honderd meter verderop stopte net een taxi langs de kant van de weg. De passagier was nog niet eens helemaal uit gestapt, toen Gumi zich al op de achterbank stortte en snel het portier achter zich sloot.

“Het *fucking* Gold Coast Hotel! Snel!”

Terwijl de verbouwweerde chauffeur deed wat hem was gevraagd en weg reed, bleef Gumi op de achterbank liggen en probeerde hij zijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Hij was ontsnapt!

II.

Het duurde tot de volgende ochtend dat hij moest constateren te vroeg gejuicht te hebben. Want opnieuw had hij opeens weer dat nare gevoel dat hem waarschuwde voor de nabijheid van een Ander! Natuurlijk, hoe kon hij zo stom zijn? Hoe had hij kunnen denken dat het zo makkelijk zou gaan? Had hij de verhalen niet gehoord over Radillo? Hoe hij overal op de wereld jaagde op andere eximianten... En vooral; hoe nietsontziend hij daar in was?

Gumi was één van die zeldzame eximianten natuurlijk, mensen met die *super-power*, die Gumi zoveel gebracht had. Die gave hield voor hem in dat hij twee dingen kon doen: hij kon bij een ander in diens hoofd binnendringen en hij kon die persoon ook nog manipuleren. Maar hij deed bij voorkeur alleen het eerste: voornamelijk als hij de tegenstanders aan de pokertafel las. Het maakte dat hij een luxe-leventje kon leiden door overal op de wereld pokertoernooien te spelen. Gumi; de beruchte Koreaanse *pokerstar* die nooit verloor! Hij hield van dat zorgeloze bestaan en van het makkelijke geld! Maar waar hij niet van hield was om nóg verder te gaan en personen ook te manipuleren. Sterker nog: hij verafschuwde het: hij vond het walgelijk en ... veel te intiem. En daarom deed hij dat alleen als het ècht moest; zoals toen hij gisteravond die man in die overall had moeten ‘gebruiken’.

Gehaast stond Gumi op van het bed waar hij onder de invloed van de ketamine die hij had gesnoven, die nacht in een diepe slaap was gevallen. Hij gebruikte het spul altijd nadat hij gebruik had gemaakt van zijn *super-power*. De chaos die het veroorzaakte in zijn hoofd, móest hij daarna weer onderdrukken, anders zou hij spontaan gek worden.

Gumi trok snel zijn kleding aan, graaide wat noodzakelijke spullen bij elkaar en propte die in zijn kleine rugtas; de rest van zijn kofferinhoud zou hij achterlaten, dat was allemaal te vervangen. Intussen stormde het door zijn hoofd: hoe was Radillo achter zijn verblijfplaats gekomen? Waar waren ze? En vooral: hoe moest hij vluchten? Heel voorzichtig opende hij de kamerdeur, maar de gang erachter was leeg. Hij rende naar de liften

en zag een medewerker uit de dienstlift komen. In een opwelling glipte hij snel door de sluitende deuren naar binnen. Hij drukte op ‘-1’ en wachtte af. Hij kon misschien via de dienstingang ontsnappen, bedacht hij zich. Maar dan moest hij wel bescherming regelen!

Toen de liftdeuren zich weer openden, keek een schoonmaakster hem verbaasd aan. “Management”, gromde Gumi en hij liep snel de betegelde gang in. Verderop stonden twee tiener-jongens met elkaar te praten; met hun witte kleding en schorten leken ze hulp-koks of zo. Gumi liep snel op hen toe en omhelsde ze allebei. “Boys, good to see you...”, grijnsde hij. Het korte fysieke contact en hun nabijheid maakte het té makkelijk om binnen te komen, bij hun allebei tegelijkertijd, waarom ook niet? Niet veel langer liepen ze gedwee voor hem uit. Er was een nieuw krachtig idee in hun hoofden geplant: hem helpen en beschermen.

Een smalle trap en een beschadigde stalen deur bleken de route naar buiten te zijn en een moment later bevonden ze zich in een smalle steeg achter het hotel. Het was er leeg op enkele vuilcontainers na. De koksjongens liepen doelbewust naar rechts, maar op hetzelfde moment zag Gumi personen opdoemen aan het eind van de steeg. Het waren onmiskenbaar weer die mannen van Radillo! *Shit!* Hoe hadden die hem nou zo snel gevonden?

“Snel, de andere kant op”, riep Gumi. Hij had de opdracht ook veel directer kunnen geven, maar het maakte niet uit; de jongens renden al naar links en Gumi volgde hen snel en probeerde niet te letten op het geschreeuw van de mannen achter hem.

Maar toen verscheen aan dit einde van de steeg óók iemand. De rijzige gestalte, de glimmende kale kop, het kon maar één iemand zijn! Gumi en zijn helpers stopten precies tegelijkertijd met rennen.

“Wel, wel, we zien elkaar eindelijk”, riep Radillo, alsof hij een regel in een Bondfilm citeerde.

Maar Gumi had weinig behoefte aan *small talk*. Hij gaf één van de jongens instructies en die pakte vliegensvlug een forse steen van de grond en wierp het naar Radillo. De steen raakte Radillo vol op zijn lijf. Wat een geluk dat de jongen duidelijk een bedreven honkballer of zo was! *Eens kijken of hij ook zo goed kan vechten!* De jongen stortte zich op Radillo, die door de onverwachte aanslag achterover was gevallen. Gumi besepte dat dit zijn kans was en zette het, met de andere koksjongen, weer op een rennen. Ze glipten langs Radillo, maar in zijn ooghoek zag Gumi hoe zijn vijand onthutsend snel afwerkte met zijn belager: hij nam diens hoofd in een klem en draaide het meer dan een halve slag opzij. Het misselijkmakende gekraak van een brekende nek was hoorbaar.

“Grijp hem!”, klonk Radillo’s woedende stem. Hij spoorde natuurlijk zijn aangesnelde mannen aan. En die leken snel dichterbij te komen.

Gumi en zijn resterende helper bereikten het einde van het steegje. Maar de koksjongen rende zonder te stoppen plompverloren de drukke straat op. Hij werd met een harde klap vol geraakt door een passerende auto en werd meters de lucht in geworpen. Er klonk een kakofonie van piepend rubber en opeens stond het meeste verkeer op de straat stil. Gumi besteedde geen aandacht aan het ernstig verminkte lichaam van de koksjongen op het asfalt, of de geschrokken reacties daarop en laveerde tussen enkele stilstaande voertuigen door, tot hij een rode cabriolet bereikte. De jonge vrouw achter het stuur keek hem met grote ogen aan. Zonder na te denken sprong hij op de rijdersstoel. Daarna legde hij zijn hand op de onderarm van de vrouw, keek haar in de ogen en zei: “Rijden, schat, zo hard je kan!”

Ze gaf zonder twijfelen gas en de auto spoot weg. Gumi keek nog één keer achterom en zag hoe zijn belagers nog een stukje met hem mee renden maar ten slotte machteloos hun armen hieven...

De prooi was alweer ontkomen!

III.

Toen ze op hoge snelheid wegreden uit het centrum van Las Vegas, nam Gumi in alle rust de toegestroomde informatie tot zich van de bestuurder van het voertuig. Ze heette Crystal Ferriss, werkte als bankmedewerkster, woonde in een vrijstaande woning in een buitenwijk en had deze rode cabrio als uitspatting gekocht met het geld van een erfenis, tot afschuw van haar hele familie. Dat alles kwam Gumi in

een paar seconden te weten zonder dat ze een woord hadden gesproken. Alle andere informatie die hij van haar leerde, interesseerde hem al niet meer en hij 'tapte' snel weer uit.

"Breng me naar je huis", gebod hij. Hij twijfelde zelfs even of hij het nou gezegd had, of dat hij het alleen maar had ... overgebracht...

Ze bleek te wonen in een middenklasse woonwijk met veel van dezelfde eenvoudige houten bungalow-achtige huizen. Crystal parkeerde op de brede oprit voor een dubbele garage.

"Zijn er andere mensen thuis?"

Crystal schudde van 'nee'. Gumi besloot haar snel te 'lezen' en begreep dat ze gelijk had. Ze woonde hier alleen met haar man Pete, maar die was in de regel pas rond zes of zeven uur 's avonds thuis.

"Oké, dan", zei hij gerustgesteld.

De jonge vrouw glimlachte en het viel Gumi in dat ze eigenlijk best wel aantrekkelijk was. Ze draaide de sleutel om in het contact en haalde die eruit. Gumi hief zijn hand; "Geef die maar aan mij, pop."

Crystal knikte dociel en reikte het hem aan.

"Ga maar vast naar binnen en maak me een stevig ontbijt."

Alweer deed ze netjes wat was opgedragen. Gumi dacht even na over wat hij met de sleutel wilde en legde die ten slotte onder de stoel aan de bestuurderszijde neer. Wellicht kwam het nog van pas...

Hij stapte uit. Crystal had de voordeur op een kier gelaten en binnen inspecteerde Gumi de woning. Netjes, maar vooral erg burgerlijk, oordeelde hij. Gelukkig maakte de geur van gebakken eieren vanuit de keuken veel goed! Gumi besepte opeens dat hij al een flinke tijd niet meer had gegeten en behoorlijke trek had!

Het geluid van stemmen deed hem ontwaken uit zijn slaap. Hij kreunde en knipperde met zijn ogen. Na alle toestanden van die ochtend, had hij besloten na het ontbijt een dutje te doen. En hij had toen alweer een roesje moeten gebruiken om zijn hoofd tot rust te brengen. Ketamine, een beetje maar. Nee, wel iets meer dan een beetje, om eerlijk te zijn. En daarom duurde het nu langer dan hij wilde tot hij weer enigszins bij zinnen was.

Maar hij hoorde toch echt stemmen! Hij schoot overeind in bed. Was Crystal aan het bellen? Maar met wie dan? Hij had haar geïnstrueerd de wacht te houden en vooral niets te ondernemen. Hij stond op uit bed, trok snel zijn kleren en schoenen aan en sloop de master bedroom uit. Alles in deze woning bevond zich op één verdieping, en daarom scheidde slechts een gang hem van de woonvertrekken. Nee, het waren ècht twee afzonderlijke vrouwenstemmen, op een ontspannen keuvel-toon.

Al snel zag hij ze staan bij de geopende voordeur: Crystal en een vrouw in werkkleding. Die draaide meteen nieuwsgierig haar gezicht naar hem toe en zei: "*Hi there!* Wat een verrassing! Crystal heeft niets gezegd over gasten..."

"Ik ben, eh... Nate", improviseerde Gumi snel, "Een neef van Crystal. Ik ben in de stad en logeer hier een paar dagen." Hij zag Crystal gelukkig meteen driftig instemmend knikken; de instructies werkten goed.

"Aha", zei de vrouw opgelucht, "Ik ben Skyler, aangenaam. De vriendelijke buurvrouw, zogezegd. Maar zei je... neef?"

Shit! Zijn afwijkende Koreaanse uiterlijk natuurlijk! Gumi herstelde zich snel: "Aangetrouwde neef natuurlijk, ik ben de echtgenoot van Gina, heeft Crystal nooit over ons verteld?" Hij stapte naderbij en gaf de vrouw een hand, misschien wat vormelijk, maar Gumi wilde haar fysiek aanraken, mocht het nodig zijn ook háár nog te manipuleren...

"Ah, zo!", zei Skyler alweer opgelucht. Ze keek Crystal weer aan en lachte: "Je had me inderdaad moeten vertellen dat je zulke knappe familieleden hebt!" Ze knipoogde en klapte daarna opgeruimd in haar handen; "Maar nu is het tijd om te gaan. Het werk roept weer. Weet je Crystal? Ik kom meteen na mijn dienst nog wel even langs. Vroeg in de avond, goed? Praten we dan even verder!"

Crystal knikte dankbaar en liet haar uit. Toen ze de deur had gesloten en zich omdraaide naar hem, keek ze hem heel voorzichtig met een schuldige blik aan. Alsof ze bang was dat ze het toch niet helemaal goed gedaan

had. Gumi vond haar er alleen nog maar aantrekkelijker door worden en een verleidelijk idee vormde zich in zijn hoofd. Waarom zou hij het zich hier nog niet even gerieflijk maken?

“Kom maar hier, pop, je hebt het goed gedaan, hoor!”

Ze glimlachte dankbaar en stapte naderbij. Gumi streelde haar schouders, “Sterker nog, ik heb nog wel iets wat ik wil dat je doet.”

IV.

Ze lagen allebei nog in bed, toen Gumi het geluid van een brullende automotor hoorde, die vlak voor het huis stil viel. Hij keek snel op zijn horloge: een Rolex die eigenlijk wat te groot voor zijn pols was en die hij op het nachtkastje had gelegd. Het was nog maar net iets later dan vijf uur 's middags. Hij keek naar Crystal, die zich snel met grote angstige ogen overeind werkte. Nog voor dat ze kon uitbrengen: “Het is Pete, hij is vroeg thuis!”, had Gumi dat al van haar gelezen. Zelfs nu vond Gumi haar erg aantrekkelijk, misschien nog wel meer dan eerder, toen ze gepassioneerd in elkaars armen hadden gelegen. Nadat hij in haar hoofd had ingeplant, natuurlijk, dat ze niets liever wilde dan seks hebben met hem...

“Vang jij hem op in de woonkamer, dan maak ik me uit de voeten”, droeg Gumi snel op. De gedachten stormden door zijn hoofd. Moest hij deze Pete ook over gaan nemen? Maar het idee stootte hem af, vooral omdat het een man was, zoals hij altijd zei: ‘Gross!’ Hij hoopte dat hij dat nog kon voorkomen!

Ze handelden allebei snel: ze klommen uit het bed en terwijl Gumi zijn sneakers nog aan deed, rende Crystal al aangekleed de slaapkamer uit. Er klonk een klap van wat de voordeur geweest moest zijn. Gumi ging nu ook de slaapkamer uit en sloop door de gang. Hij hoorde stemmen. Crystal die piepte: “Wat ben je vroeg thuis!” En een donkere bas die antwoordde, iets over een klus waar hij boos was weggelopen. Het venijn was duidelijk hoorbaar in de stem. Gumi spiedde de woonkamer binnen en zag dat ze bij de zithoek stonden. Hij sloop de halfopen keuken in en verschool zich achter het barretje. Hij kon hier de man die Pete moest zijn op zijn rug: een stevig gebouwde kerel in vuile werkkleding. Ze spraken nog steeds: Pete wilde meteen douchen en zich omkleden en Crystal probeerde dat te voorkomen. Zonder succes. Gumi drukte zich dicht tegen de bar, toen Pete bozig met zware voetstappen voorbij beende richting slaapkamer. Crystal volgde haastig, dan weer zo licht dat het wel leek of ze zweefde. In het voorbijgaan keek ze heel even met angst in haar ogen naar Gumi.

Het duurde niet lang voor Pete zijn stem verhief en daarna zelfs begon te schreeuwen. Met wie Crystal had liggen vozen in zijn bed? “Nee, ontken het maar niet, ik zie het toch, ik ruik hem zelfs! Gadverdamme! En dat onder mijn dak!” Gumi overwoog om hier en nu te vluchten: hij kon Crystal's auto nemen! Maar hij was te bang om zelfs maar te bewegen en daarnaast... kon hij Crystal toch niet zo achterlaten? Hij besloot nog even te wachten.

Pete was inmiddels nóg harder gaan schreeuwen, iets over een horloge. Verschrikt bekeek Gumi zijn pols. Leeg. Shit, hij had het ding op het nachtkastje laten liggen! En klonk veel gebonk en lawaai en Crystal, die al met hoge uithalen had gehuild, begon nu te gillen en te krijsen. Er klonken klappen. Gumi probeerde zich voor te stellen wat er nu gebeurde in die slaapkamer. Het was duidelijk dat Pete zijn vrouw in elkaar aan het slaan was! En het ging er niet zachtzinnig aan toe! Moest hij niet ingrijpen? Maar hij verwierp het idee meteen: veel te riskant, en bovendien: wat was zijn belang? Beide mensen betekenden uiteindelijk niets voor hem...

De storm leek inmiddels geluwd en opeens hoorde Gumi naderende voetstappen. Pete gromde nog steeds in zichzelf toen hij dichterbij kwam. Gumi beseftte hoe onbeschat hij was, schoot overeind en keek haastig om zich heen. In de hoek van de keuken bevond zich een schuifdeur. Hij snelde er naar toe, glipte er doorheen en kwam in een bijkeuken terecht. Wasmachine en droger, een strijkplank en droogrek, dat werk. Van achter de half open deur hoorde hij hoe Pete de keuken was in gelopen. Het kenmerkende geluid van een blikje dat werd open getrokken. En voetstappen, die alwéér leken te naderen! Gumi spiedde om zich heen. Er waren een glazen schuifdeur naar de veranda buiten, een stevige metalen deur die op slot leek, en een grote werkkast. Hij koos voor het laatste en wurmde zich in de kastruimte tussen wat tuingereedschap. Maar net op tijd, want een

moment later kwam Pete de bijkеuken al binnen. Hij bromde nog steeds in zichzelf. “Vuile hoer”, hoorde Gumi hem onder meer zeggen.

Het leek alsof er een slot werd omgedraaid en er klonk een metalig geluid. Gumi opende de kastdeur op een kier en zag dat de zware metalen deur nu open stond. Was Pete daardoor naar binnen gegaan? De nieuwsgierigheid nam het van hem over. Als Gumi nu Pete tegen het lijf liep, moest hij hem alsnog maar overnemen, hoe walgelijk ook. Gumi stapte heel langzaam de kast uit en keek voorzichtig achter de deur. Een donker gat leek het, of nee: het was een metalen trap naar beneden. Een voorraadkelder? Maar zo zag het er toch niet uit! Gumi kon zich niet meer inhouden en wilde meer weten. Hij sloop voorzichtig de steile trap af. Beneden was er een klein leeg halletje. De muren en vloeren waren allemaal van hetzelfde ruwe beton. Pete’s stemgeluid dreef Gumi naar een volgende deur en hij spiedde voorzichtig naar binnen. Een grotere ruimte. Maar de enigszins huiselijke inrichting: een bankstel, televisie, vloerkleden, was niet wat zijn aandacht trok: dat waren de grote Confederate-vlag aan de muur en de paspop ernaast die een Ku-Klux-Klan gewaad droeg, inclusief kenmerkende puntmuts. Gumi was dan wel Koreaans, maar hij wist genoeg van Amerika om de symbolen te herkennen. De woede die hij opeens voelde, zorgde ervoor dat hij verder naar binnen sloop. Hij verschool zich meteen achter de bank. Pas nu merkte hij Pete ook op. Die zat prevelend op een bureaustoel achter een aantal schermen. Gumi zag net genoeg om beelden van bewakingscamera’s te herkennen. Waaronder beelden van hoe Crystal hem een uur of wat geleden schrijlings had bereden.

“Het is verdomme nog een *chink* ook”, gromde Pete tegen zichzelf, “Een Aziaatje! Ongelooflijk! Mijn grootvader had al die insecten in de Koreaanse oorlog moeten uitroeien!” Hij sloeg woest met zijn vuist tegen het scherm, dat de klap niet overleefde en sprong woedend op van zijn stoel. “De godvergeten hoer! Ligt hier in mijn huis te neuken met een *chink!*”, gromde hij. Met stramme bewegingen ijsbeerde hij door de ruimte, alsof hij even niet wist wat hij met zichzelf aan moest. Gumi dook dieper weg achter de bank: als Pete hem nu zou zien, wist hij oprecht niet of hij het er nog levend van af zou brengen. Waar was hij überhaupt in hemelsnaam mee bezig? Hoe had hij zichzelf toch in deze situatie kunnen brengen?

Hij keek weer op, toen hij enkele doffe klappen hoorde. Pete was verderop tegen een aan het plafond hangende bokszak aan het rammen. Gumi zag hoe de rug van diens werkshirt meteen donker werd van het zweet. Het leek hem het eerste verstandige ding wat de man deed: al de negatieve energie op een onschadelijke manier kwijt raken. Toen Gumi nog eens rondkeek, viel hem in dat al het massieve beton hem deed denken aan het binnenste van een bunker. En opeens beseftte hij dat deze ruimte precies dat ook wàs! Pete hier was niet alleen extreem-rechts, maar ook, hoe noemde je dat? Een prepper? Een *survivalist*? In ieder geval iemand die onder zijn huis een soort privé-atoombunker heeft gebouwd, om daarin het einde der tijden in te kunnen overleven. Pete had vast bedacht dat het een goed idee zou zijn dat hij en zijn nakomelingen de aarde zouden herbevolken na de Apocalyps.

Gumi beseftte dat hij walgde van deze man en begreep dat hij niet zomaar meer kon of wilde weglopen. Al was het maar omdat zijn familie enorm had geleden onder die Koreaanse oorlog. Hij overwoog zijn mogelijkheden. Het meest logische was nog steeds om Pete over te nemen. En om hem dan bij wijze van spreken zelfmoord te laten plegen. Maar dit idee vervulde hem om teveel redenen met afkeer. Hij besloot nog heel even af te wachten...

Pete was inmiddels na een laatste woedende slagensalvo, blijkbaar weer klaar met de bokszak. Hij bromde nog steeds in zichzelf en dronk uit zijn halve literblik bier, dat hij daarna in elkaar drukte en richting de hoek van de ruimte gooide waar een klein keukentje ingericht was. Daarna liep hij richting een verzwaarde deur aan de verre zijde van de ruimte en schoof een zware grendel opzij. Hij klikte een lamp aan en liep de ruimte binnen.

Gumi spiedde vanachter de bank en zag dat Pete een compleet wapenarsenaal was binnen gelopen: een langwerpige ruimte met verlaagd plafond, met aan beide zijden metalen kasten, waarin een enorme hoeveelheid wapens was uitgesteld. Gumi had maar weinig verstand van dit soort dingen, maar naast de handpistolen en geweren, zaten er zelfs shotguns en automatische geweren bij, die *assault rifles* heetten als hij het goed had. Pete liep rustig door de ruimte en pakte soms een wapen op; alsof hij zich in een heuse

schatkamer bevond en soms een lieveling van hem wilde strelen.

Gumi keek naar de halfopen deur en de zware grendel en besepte opeens wat hij moest doen. Heel voorzichtig stond hij op van achter de bank en sloop verder de ruimte in. Hij verschool zich zoveel mogelijk achter obstakels, maar dat leek helemaal niet nodig, zo geconcentreerd was Pete bezig met zijn wapens. Hij had ergens een poetsdoekje vandaan gehaald en was bezig een pistool te demonteren en op te poetsen, nog steeds met zijn rug naar hem toe. Eindelijk was hij ook gestopt met dat bozige gemompel van hem. Alsof het verzorgen van zijn wapens het enige was wat hem tot rust kon brengen. De spreekwoordelijke speen in de mond.

Gumi sloop nog dichterbij en had de verzwaarde deur bereikt. Nu was het moment daar en hij twijfelde niet meer. Zo hard mogelijk gooide hij de deur dicht.

“Hé”, klonk de verontruste roep van Pete meteen.

De deur sloeg met een te zware klap dicht en ketste terug van het metalen kozijn. Gumi drukte de deur gejaagd opnieuw dicht en heel even was hij er zeker van dat hij het niet ging redden. Maar pas net nadat hij de grendel dichtschloof, dreunde de deur in zijn voegen. Pete moest zijn volle gewicht ertegenaan hebben gegoooid. Zijn geschreeuw klonk nu gedempt en opeens veel minder dreigend. Dat gold ook voor de doffe klappen die op de binnenzijde van de deur regenden. Gumi liet zich ruggelings tegen de muur zakken en ademde opgelucht uit.

De dreiging was voorbij! Alweer een jager die zijn prooi niet kreeg!

V.

Crystal bleek dood te zijn.

Die klootzak van een Pete had haar ècht vermoord! Ze lag in een verwrongen positie op het tapijt voor het bed en het leek alsof ze was gestikt in haar eigen bloed. Haar ogen waren omhoog gedraaid, alsof ze in haar laatste seconden nog een blik had willen werpen op de hemel, vast de plek waar ze dacht naartoe te gaan.

“*Motherfucker!*” Gumi wendde in afschuw zijn hoofd af en vloekte. Hij haatte de aanblik van dode mensen, vooral omdat die hem aan zijn eigen sterfelijkheid herinnerden. En dat terwijl hij zó graag een zorgeloos luxe-leventje wilde; het leven dat hij als poker-miljonair ook al had geleid, voor die verdomde Radillo zijn pad had gekruist.

Hij greep snel zijn horloge dat nog op het bed lag, en deed het om terwijl hij terug liep naar de keuken. De koelkast bevatte een fles Coke, helaas niet suikervrij, maar het moest maar goed genoeg zijn. Hij schonk een groot glas voor zichzelf in en dronk het in een paar teugen leeg. De koele drank bracht hem weer bij zinnen en hij besloot dat het tijd was om te gaan. Weg van hier! En daarna even een tijdje helemaal van de radar verdwijnen, dat moest het plan zijn!

Hij keek naar de doorgang richting de bijkeuken en besloot om nog eerst afscheid te nemen van Pete’s walgelijke schuilkelder. Heel zachtjes liep hij de trap af en sloop de ruimte in, want hij wilde Pete, die eindelijk was opgehouden met zijn geschreeuw en gebonk, zeker niet opnieuw laten ‘aanslaan’.

Gumi overwoog de Confederate-vlag van de muur te trekken en de KKK-pop om te duwen, maar besloot zich te beperken tot een kort briefje, waarop zou staan dat Pete zijn vrouw had vermoord en daarna was opgesloten in zijn wapenkamer. Maar net op het moment dat hij aan het bureau was gaan zitten en papier en pen had gevonden, voelde hij het opeens weer! Dat ondefinieerbare nare gevoel! Heel sterk! En meteen erna hoorde hij geluid, van buiten.

En opeens wist Gumi heel zeker dat het allemaal nog niet voorbij was! Grootmoeder Samsin, de Koreaanse godin van het noodlot, was nog steeds niet klaar met hem!

Gumi hoorde tot zijn afgrijzen hoe iemand de stalen trap af liep en hij was meteen zo bang dat hij niet meer kon bewegen. Hij kon alleen maar toekijken hoe een bekende gestalte verscheen in de deuropening van Pete’s kelder. Zijn hoofd glom als nooit tevoren in het harde licht van de tl-balken. Achter hem verscheen die kerel

met die militaire outfit.

“Wel, wel, heb je je hier verschanst?”, glimlachte Radillo met de blik van een roofdier, terwijl hij de ruimte in zich opnam, “Interessant.”

Gumi had misschien wel willen vragen hoe ze hem hier hadden gevonden. Trackten ze zijn mobieltje? Hadden ze met het kenteken van Crystal's cabrio dit adres gevonden? Maar zijn mond voelde opeens heel droog aan. Heel voorzichtig stond hij op en deed enkele stappen achterwaarts.

Radillo en zijn mannetje achter hem deden echter meteen enkele stappen zijn kant op. Gumi besepte dat hij hopeloos in de val zat. Alhoewel, in de hoek achter hem bevond zich nog een laatste deur, die hij nog niet eens had geprobeerd. Maar die kon net zo goed uitkomen op een dichte kast als op een mogelijke uitweg. Wat resteerde was dan nog die andere deur, die naar de wapenkamer. Gumi vroeg zich opeens af of Pete de stemmen niet ook hoorde en waarom hij niet al was begonnen te schreeuwen om hulp. Was hij soms in een dronkemansslaap gevallen?

Gumi deed nog een stap naar achteren en drukte zich nu tegen de deur van de wapenkamer; de grendel drukte in zijn rug.

“Nog enkele *famous last words*?”, vroeg Radillo met glimmende, gulzige ogen; hij leek zich te verheugen op wat komen ging.

“*Fuck, no!*”, bracht Gumi grommend uit en in een laatste wanhopige actie schoof hij razendsnel de grendel opzij. Het geluid van metaal op metaal was duidelijk hoorbaar.

“Wat doe je daar?”, zei Radillo verontrust, “Handen omhoog!”

Maar Gumi deed in plaats daarvan een stap opzij. Geen moment te vroeg, want meteen daarna werd de deur krachtig open gegooid. Er klonk een oerkreet en van opzij zag Gumi lichtflitsen vanuit de wapenkamer komen. Tegelijkertijd klonken er één, twee keer daverende knallen in de kleine ruimte. Hij keek naar Radillo en zag hoe hij in zijn flank werd geraakt. De tweede kogel ging blijkbaar over, want die deed een tl-licht tegen het plafond ontploffen.

Gumi wist dat hij maar één kans had en hij draaide zich om naar de deur in de hoek en trok hem open. Die zat in ieder geval niet op slot, maar hij vreesde nog steeds dat hij slechts een vaste kast zou aantreffen. Dat leek niet het geval; een kaal peertje dat aan ging verlichtte een kleine lage ruimte, die deels was gevuld met installaties en dikke leidingen. Een *boiler-room* of zo? Gumi sprong naar binnen op precies het moment dat er nóg enkele schoten klonken. Hij gooide de deur achter zich dicht en vond een bezempje dat hij achter de klink drukte. Hopelijk was het voldoende om zijn belagers voor even op afstand te houden! Hij keek haastig om zich heen en vond opeens nóg een deur; van metaal en heel smal. Hij trok het open en het onthulde een smalle schacht met stalen sporten verankerd in de betonnen muur. Opnieuw vervuld door hoop, begon hij naar boven te klimmen. Een verdieping hoger eindigde de ladder bij een klein plateautje met wéér een smalle deur, maar die leek dicht te zitten. Dus toch nog als een rat in de val! De hoop zakte weer Gumi in de schoenen. Hij duwde nog harder en zette al zijn gewicht erachter en opeens schoot de deur tóch nog open, alsof het alleen maar had geklemd. Hij viel onzacht een ruimte binnen en in het halfduister begreep hij dat dit de dubbele garage van de woning; op wat kleine spullen na was het er bijna leeg. Hij deed de deur achter zich dicht en zocht gejaagd om zich heen. Aan een muur hing een krik en Gumi trok die ervan af om hem achter de klink te klemmen. Het lukte maar half, maar het moest maar voldoende zijn voor nu!

Hij keek schichtig om zich heen. Waar moest hij naar toe? Opnieuw de woning binnen gaan leek hem weinig aantrekkelijk; wellicht hielden die Yin en Yang daar wel de wacht, want die waren er vast ook nog. De garagedeuren waren ook geen optie. Maar toen viel zijn blik op een zijdeur. Hij rende er naar toe, draaide het slot open en sprong naar buiten. Hij bevond zich op een smal tuinpad naast de woning. Terwijl hij zich oriënteerde hoorde hij gedempt stemmen en hij besepte dat hij nog steeds in groot gevaar was. Snel rende hij naar de voorzijde van de woning, want daar stond die rode cabrio nog, waarin hij kon ontsnappen! Maar pas toen hij al voorbij de hoek van de garage kwam, zag hij dat die twee handlangers van Radillo, Yin en Yang, voor het huis stonden.

Ze hadden hem meteen in de gaten en trokken hun wapens. “Handen omhoog”, brulde er eentje.

Gumi besepte dat het te laat was om te vluchten en hief langzaam zijn handen. Yin en Yang kwamen met getrokken wapens op hem toe lopen. En dat terwijl ik zó dichtbij was, dacht Gumi, terwijl hij teleurgesteld een blik wierp op de cabrio. Er achter doemde vreemd genoeg een ander voertuig op dat net door de straat reed, een grote pick-uptruck met een bedrijfslogo op de zijkant. En het voertuig leek vreemd genoeg af te remmen om de dubbele oprit op te draaien! In een flits zag Gumi dat een bekend gezicht achter het stuur zat, Skyler. *No way!* Maar had Crystal's buurvrouw ook niet gezegd dat ze vroeg in de avond nog zou terug komen?

Gumi besepte opeens dat hij nog een laatste kans had. In een poging tijd te rekken riep hij: "Ik geef me over, schiet me alsjeblieft niet neer!"

"Hou je bek", beet de zwarte man hem toe. Hij en zijn albino-kompaan liepen over de dubbele oprit naar hem toe. Te laat merkten zij de pick-uptruck op, toen die inmiddels al de inrit op draaide. Want op precies dat moment slaagde Gumi er óók in om binnen te komen bij Skyler. Hij plantte maar één heel eenvoudige gedachte in haar hoofd: "Geef plankgas!"

"Hé!", riep de Albino nog verbouwereerd terwijl hij zich omdraaide naar het naderende voertuig. Toen schoot de zware auto met piepende banden al naar voren en voor Yin en Yang het door hadden, werden ze er door gegrepen. Vervolgens werden ze weinig zachtzinnig geplet toen het zware voertuig zich tegen de garagedeur aan boorde. Die begaf het al snel en de pick-up truck met slachtoffers en al schoot naar binnen de garage in.

Gumi wist dat hij opnieuw geen tijd had om af te wachten hoe dit zou aflopen en hij rende naar de cabrio en sprong op de bestuurdersstoel. De autosleutel was precies waar hij hem had achtergelaten. Die vooruitziende blik van hem, misschien was dat wel zijn *bonus-super-power!* Hij bracht vlot de motor tot leven. Heel even wierp hij nog een blik op de ravage voor hem, maar hij had geen enkele aandrang om te controleren of Yin, Yang of Skyler de crash overleefd hadden. Hij ramde de pook in de 'Reverse' en gaf een dot gas. De cabrio schoot stuiterend achterwaarts de straat op, Gumi draaide snel bij en zette de pook in de 'Drive'-stand. Zonder nog een blik te werpen op het huis drukte hij het gaspedaal zo diep mogelijk in. Met piepende banden spoot de auto weg, als een vurige jachthond. Het was inmiddels al helemaal duister geworden buiten, merkte hij bijna verbaasd op.

Pas toen hij een paar honderd meter verderop was in de straat, stond hij zichzelf toe voor het eerst weer adem te halen en zijn voet een beetje van het gaspedaal te halen. Zo rustig mogelijk ademde hij weer uit. Hij besepte opeens hoeveel geluk hij opnieuw had gehad. De prooi was de jager opnieuw ontkomen! Maar hoe lang nog? Wanneer was zijn geluk een keer op?

En toen hij verder de donkere nacht in reed, resoneerde die gedachte nog lang na in zijn hoofd.